

РЕШЕНИЕ

№ 2252

гр. София, 07.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав,** в публично заседание на 06.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арnaudова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **10813** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 233 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба подадена от В. Б. Д. срещу заповед рег. № з-618 от 04.10.2013 г. издадена от началник на 02 Районно управление „Полиция” (РУП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на Д. е наложено дисциплинарно наказание “порицание” за срок от шест месеца.

Оспорващият, навежда доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон. Излага, фактическата обстановка по случая, за който му е наложено дисциплинарно наказание. Сочи, че преписката, касаеща издраскването на автомобила на Ж. била изпратена по компетентност на 09 РУП – СДВР в законоустановения месечен срок. Твърди, че не е извършил посоченото в заповедта дисциплинарно нарушение. Счита, че дисциплинарното наказание му е наложено в нарушение на чл. 246, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи (ППЗМВР). В обжалваната заповед липсват мотиви. Не е посочено какво конкретно дисциплинарно нарушение е извършил. Заповедта е издадена и в нарушение на чл. 229, ал. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР). Моли съда да отмени оспорената заповед. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът – Началникът на 02 Районно управление „Полиция” при Столична

дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Излага, че при издаване на заповедта са не са допуснати нарушения на материалния закон и на административнопроизводствените правила. Спазена е и целта на закона. Моли съда да остави жалбата без уважение, като неоснователна и да остави в сила оспорената заповед.

Софийската градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в производството и не дава заключение по предявеното оспорване.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед рег. № 3-618 от 04.10.2013 г. издадена от началника на 02 РУП – СДВР, на основание чл. 224, ал. 2, т. 2 и чл. 226, ал. 1, т. 3 от ЗМВР и чл. 227, ал. 1, т. 3 от ППЗМВР, на главен инспектор В. Б. Д. - началник на група "Криминална полиция" на участък "Полиция" - Нови Искър към 02 РУП - СДВР, категория В, е наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от 6 месеца.

Като мотиви за издаване на заповедта, дисциплинарнонаказващият орган е изложил, че във 02 РУП-СДВР е постъпила справка с вх.№ 31392 от 24.09.2013 г. от извършена проверка по сигнал Ж-265 от 2013 г. по описа на СДВР, рег. № У./2013 г. по описа на Главна дирекция „Национална полиция” (ГДНП) – Министерство на вътрешните работи (МВР), образуван по повод препратена преписка в 09 РУП - СДВР от служители на 02 РУП - СДВР за решаване по "компетентност". Въз основа на сигнала е извършена проверка от служители на група "жалби" - СДВР за изясняване на факти и обстоятелства по случая, хода на която е установено, че във 02 РУП - СДВР е заведена преписка с вх. № 21708/2013 г. във връзка с постъпило заявление от Нешо Н. Ж. от [населено място], за това, че на 24.06.2013 г. около 09.00ч. в района на складова база "Ф." в [населено място] е установил, че дясната страна на автомобила му е издраскана. Прибирайки се на домашния си адрес в[жк]пред бл. 234 е установил, че и заден десен панел е издраскан. Същата е разпределена на главен инспектор В. Б. Д. - началник на група "КП" на участък "Полиция" - Нови Искър към 02 РУП - СДВР, който от своя страна я разпределя за отработване на инспектор Х. К., разузнавач в същата група. Служителят излиза в отпуск по болест, поради което Д. преразпределя преписката на инспектор В. В., като му отправя устно указание да изготви придружително писмо и същата да бъде изпратена на 09 РУП - СДВР с мотива, че автомобила е повреден под техен район. От извършената проверка по подадения сигнал са констатирани дисциплинарни нарушения от страна на главен инспектор — В. Б. Д., който не е упражнил контрол над подчинените си служители, извършващи проверката по преписката, а е разпоредил същата да бъде изпратена на 09 РУП-СДВР за решаване по компетентност, без да бъде изяснена фактическата обстановка, относно местоизвършването на деянието. Като началник, на група не е осъществил необходимия контрол, като е допуснал 28 дни по преписката да не бъдат извършени каквито и да било действия от страна на Х. К..

В заповедта е изложено, че с констатираните нарушения в изготвената справка рег. № 46100 от 20.09.2013 г. по описа на СДВР главен инспектор В. Б. Д. е запознат на 03.10.2013 г., като му е предоставена възможност да даде допълнителни писмени обяснения по случая. Същият не желае да даде такива, за което е изготвен протокол за отказ от даване на писмени обяснения рег. № 49740 от 03.10.2013 г. по описа на 02 РУП – СДВР. Прието е, че с поведението си служителят е допуснал нарушение на вменени служебни задължения, изразяващи се в неупражняване на контрол над

подчинени служители.

По делото, като част от административната преписка по издаване на заповедта, са представени заявление от Нешо Н. Ж. до началника на 02 РУП – СДВР вх. № 21708 от 28.06.2013 г. и сведение от същата дата, относно установени щети по автомобила му. Представено е писмо вх. № 21708 от 14.08.2013 г. до началника на 02 РУП – СДВР издадено „за” директор на СДВР, видно от което преписка с вх. № 21708/2013 г. по описа на 02 РУП – СДВР и вх. № Ж-265/2013 г. по описа на СДВР е върната за довършване на проверката и незабавно предоставяне на необходимия документ на жалбоподателя Нешо Н. Ж.. На 15.08.2013 г. на лицето е издадено удостоверение от началника на 02 РУП – СДВР.

Представена е посочената в заповедта справка рег. № 46100 от 20.09.2013 г. по описа на СДВР, в която е описано установеното в хода на извършена проверка в СДВР по сигнал Ж-265 от 2013 г. по описа на СДВР, включително досежно оспорващия и е направено предложение да му бъде наложено дисциплинарно наказание. Със справката оспорващият е запознат на 03.10.2013 г.

В протокол за отказ от даване на писмени обяснения рег. № 49740 от 03.10.2013 г. по описа на 02 РУП – СДВР, е отразено, че началникът на 02 РУП – СДВР на основание чл. 229, ал. 1 от ЗМВР е изслушал оспорващия – главен инспектор В. Б. Д.. Отразено е, че след запознаване с резултатите изложени в справката от извършената проверка на служителя е предоставена възможност да даде писмени обяснения, като същият е заявил, че е предоставил сведение в група „жалби” – СДВР и е отказал да даде такива. Протокола е подписан от оспорващия и началника на 02 РУП – СДВР.

Представена е специфична длъжностна характеристика за длъжността „началник на група” в сектор „Противодействие на криминалната престъпност” в РУП при СДВР рег. № Я 17484 от 10.08.2011 г., като липсват данни оспорващия да е бил запознат с нея.

Видно от служебна бележка от 01.11.2013 г. издадена в.н.д. началник група „Човешки ресурси” 02 РУП – СДВР, издателят на оспорената заповед – комисар П. К. П. е назначен на длъжност началник на 02 РУП при СДВР от 10.02.2012 г. и продължава да изпълнява длъжността към момента на издаване на служебната бележка.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен 14 - дневен срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК на основанията посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че тя е издадена от компетентен орган – началник на 02 РУП - СДВР, съобразно правомощията му по чл. 228, т. 4 от ЗМВР, предвид вида на наказанието – “порицание” по чл. 226, ал. 1, т. 3 от същия закон. Заповедта е издадена в срока по чл. 225 от ЗМВР.

При издаването на заповедта обаче, административният орган е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Макар в ЗМВР и ППЗМВР, да няма подробно разписана процедура, която да се следва при предприемане на по-леките дисциплинарни наказания, безспорно е, че преди да наложи наказанието във всеки случай органът следва да съобрази разпоредбата на чл.

229 от ЗМВР. Този извод следва от логиката на дисциплинарното производство, а и от систематичното място на посочения законов текст. По силата на чл. 229, ал. 1 от ЗМВР, дисциплинарнонаказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. Смисълът е да се даде възможност на лицето, по отношение на което е в ход дисциплинарно производство, да се защити именно пред дисциплинарно-наказващия орган, като му даде обяснения относно всички вменени му дисциплинарни нарушения, за които последният има правомощието да му наложи дисциплинарно наказание. Нормата се прилага са всички дисциплинарни производства, независимо от тежестта на нарушението. В случая, предвид съдържащите се по делото доказателства, съдът приема, че не е изпълнено посоченото в чл. 229 от ЗМВР задължение. Въпреки, че в представената по делото административна преписка се съдържа протокол рег. № 49740 от 03.10.2013 г. по описа на 02 РУП – СДВР, в който е отразено, че служителят е изслушан, от съдържанието му не може да бъде направен извод за какво конкретно деяние същият е изложил устно своите обяснения. По делото липсва и документ, удостоверяващ връчване на покана за изслушване или за даване на писмени обяснения, в който да са посочени конкретните нарушения, които му се вменяват. Това представлява по своето същество нарушение на императивна правна норма - чл. 229, ал. 1 от ЗМВР, което е съществено, тъй като е довело до нарушаване на правото на защита на служителя и е самостоятелно основание за отмяна на административния акт.

Съгласно чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР, дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят; мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Оспорената в настоящото производство заповед е издадена при липса на мотиви. В заповедта е посочена дата или период, в който се твърди, че е извършено на нарушението. Не са посочени разпоредбите, които се считат за нарушени и доказателствата, въз основа на които е установено нарушението. Извършеното от Д. е квалифицирано от наказващия орган като дисциплинарно нарушение по чл. 224, ал. 2, т. 2 от ЗМВР (неизпълнение на служебните задължения), чл. 226, ал. 1, т. 3 от ППЗМВР (небрежност в служебната дейност, забавено или лошо изпълнение на заповед) и чл. 227, ал. 1, т. 3 от ППЗМВР (неупражняване на контрол над подчинени). С оспорения акт е прието, че извършеното от Д. дисциплинарно нарушение се изразява в нарушение на вменени служебни задължения, изразяващи се в неупражняване на контрол над подчинени служител. В така направеното описание на дисциплинарното нарушение липсва конкретност. Не е посочено конкретно нормативно предписание, което да задължава Д. да процедира в случая по точно определен начин, спазвайки определени служебни задължения и да му предписва поведение, което да не е спазил. Съгласно чл. 237, ал. 1 от ППЗМВР в тежест на органа, компетентен да наложи дисциплинарното наказание е да установи извършването на вмененото нарушение. В процесния случай, от събраните по делото доказателства, не се установяват действия и бездействия от страна на оспорващия, които да бъдат квалифицирани като нарушения на служебната дисциплина. Не е доказано и твърдяното от него устно разпореждане за изпращане на преписката по компетентност. Дисциплинарната отговорност е вид субективна отговорност, която

следва да се реализира само при доказано дисциплинарно нарушение. Съдът намира, че в конкретния случай не е доказано твърдяното от фактическа страна деяние, за да прави извод дали същото е нарушение на служебната дисциплина.

Наред с това съдът намира, че обжалваната заповед е издадена и в нарушение на чл. 229, ал. 2 от ЗМВР. Съгласно цитираната разпоредба при налагане на дисциплинарното наказание дисциплинарно-наказващият орган следва да се съобрази с тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. В процесния случай, така установеното задължение не е било изпълнено от дисциплинарнонаказващия орган, който, без да се мотивира с посочената преценка, е определил третото по тежест дисциплинарно наказание – „писмено предупреждение”.

Поради всичко изложено, настоящият съдебен състав приема, че предпоставките, предвидени в закона, за налагане на дисциплинарно наказание не са осъществени и следователно не са налице основания за упражняване дисциплинарната власт на административния орган. Процесната заповед следва да бъде отменена като издадена при неспазване на установената форма, при съществено нарушение на административнопроизводствени правила и в противоречие с материалноправните разпоредби – отменителни основания по чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК.

Предвид изхода на спора заявеното искане от оспорващия за присъждане на направените по делото разноски се явява основателно, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да му заплати сумата от 510, 00 лв., представляваща направени по делото разноски, от които 10, 00 лв. – платена държавна такса и 500, 00 лв. - заплатено от оспорващия адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 АПК, Административен съд – София град, Първо отделение, 42 - ри състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Б. Д. заповед рег. № з-618 от 04.10.2013 г. издадена от началник на 02 Районно управление „Полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание “порицание” за срок от шест месеца.

ОСЪЖДА началника на 02 Районно управление „Полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, да възстанови на В. Б. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] от бюджета на Столична дирекция на вътрешните работи, сума в размер на 510, 00 лв. (петстотин и десет лева), представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: